

Régi utcákon járok

*Egy görbe akác jajgat,
— de ismerős az utca!
De ismerős fák nyúlnak
az égbe, hogy tar águk
a szél ezüstre fújja.*

*Úgy ringat sok meséje,
mint kisfiamat a bölcső.
„Jer asszony, hallgass engem,
s énekelj meg te költő!”*

*Szép, csipkés Kálvária-sor,
— ugye üzentél értem?
Mögötted jaj, a temetőbe járnak,
s te fenséggel fekszel a hegyen
a muló idő szelében.*

*Te kedves, öreg bölcsőm,
ti csöpp, kis parasztházak . . .
Ráborulnék a Topolyai útra,
de már hamva sincs
a cipője nyomának.*

*Minden pókhálós zugban,
minden akácfaárnyon
megakadok és keresgélem
azt a kis régi lányt is,
de nincs meg, — nem találom.*

*Anyám karjából nézem:
emléket bont a kályha.
Eltűnt idő hiába!
S ráhajlok a kisfiam
alvó homlokára.*